

Hồi thứ mười bảy

Tiểu anh hùng cứu giá bất cường thần

Mười hai tên tiểu thái giám quỳ rụp cả xuống tâu:

- Dĩ nhiên bọn nô tài phải vì Hoàng thượng mà ra sức.

Vua Khang Hy mỉm cười phán:

- Vậy cứ thế mà làm! Trẫm muốn khảo sát các người xem tên nào gắng công học tập, tên nào lười biếng. Các người đứng dậy đi!

Vi Tiểu Bảo ngấm ngầm khâm phục tự nghĩ:

- Nhà vua không lộ chút gì trước mặt bọn tiểu thái giám là có ý phòng ngừa lũ tiểu quý này khỏi hồi hộp để lộ âm mưu khi gặp Ngao Bái.

Bọn tiểu thái giám đứng lên rồi, vua Khang Hy mở cuốn sách ra coi, Vi Tiểu Bảo thấy ngài nhỏ nhẹ ngậm nga, thanh âm không hồi hộp, tay không run rẩy. Trước việc tày đình mà vua vẫn trấn tĩnh như thường. Còn gã lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Gã tự mắng thầm:

- Vi Tiểu Bảo! Thế mà mi so với Tiểu Huyền Tử chẳng những võ công thua kém mà cả định lực cũng không bằng hắn.

Rồi gã tự nhủ:

- Hắn làm Hoàng đế dĩ nhiên lớn mật hơn ta. Giả tử ta lên làm Hoàng đế, hẳn còn mạnh dạn hơn hắn.

Nhưng trong lòng gã vẫn ngấm ngầm tự biết là mình nghĩ như vậy chẳng qua để tự che cái dở của mình mà thôi.

Sau một lúc lâu, ngoài cửa có tiếng giày đi lẹp kẹp. Một tên thị vệ hô:

- Ngao Thiếu Bảo yết giá, bái chúc chúa thượng vạn an!

Vua Khang Hy phán:

- Ngao Thiếu Bảo! Khanh hãy vào đây!

Ngao Bái vén rèm cửa bước vào quỳ xuống dập đầu.

Vua Khang Hy cười hỏi:

- Ngao Thiếu Bảo! Khanh đến đây vừa đúng lúc. Mười hai tên tiểu thái giám của trẫm đây đang luyện đô vật. Trẫm nghe nói khanh là đệ nhất dũng sĩ ở Mãn Châu. Vậy khanh chỉ điểm cho chúng được chăng?

Ngao Bái tủm tỉm cười tâu:

- Chúa thượng đã cao hứng, kẻ vi thần xin ra sức.

Vua Khang Hy tươi cười bảo Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu Quế Tử! Người truyền cho bọn thị vệ ở bên ngoài đi nghỉ ngơi. Nếu trẫm không tuyên triệu thì khỏi vào chầu hầu.

Nhà vua lại mỉm cười nheo mắt nhìn Ngao Bái. Ngao Bái cười khanh khách.

Vi Tiểu Bảo chạy ra ngoài hạ lệnh cho bọn thị vệ rút lui.

Vua Khang Hy khẽ nói:

- Ngao Thiếu Bảo! Khanh khuyên trẫm đừng đọc sách của người Hán trẫm nghĩ lại thì lời khanh rất đúng. Chúng ta ở trong thư phòng này chơi trò đô vật hay hơn. Có điều đừng để người ngoài biết, e rằng sẽ đến tai Hoàng thái hậu, thì ngài lại bắt trẫm đọc sách.

Ngao Bái cả mừng, tâu ngay:

- Chúa thượng nói đúng lắm! Đúng lắm! Minh đọc sách của người Hán thì được ích gì?

Vi Tiểu Bảo trở vào thư phòng tâu:

- Bọn thị vệ đa tạ hoàng ơn. Chúng rút lui cả rồi.

Vua Khang Hy cười nói:

- Hay lắm! Bây giờ chúng mình chơi với nhau. Bọn tiểu thái giám kia! Các người mười hai tên chia làm sáu đội, vật nhau đi cho trẫm coi.

Mười hai tên tiểu thái giám nai nịt gọn gàng, xắn tay áo lên chia thành sáu cặp mà vật lộn với nhau.

Ngao Bái đứng coi cười hề hề. Hắn thấy bọn tiểu thái giám võ công quá tầm thường thì vừa cười vừa lắc đầu.

Vua Khang Hy cầm chung trà uống một hớp rồi cười nói:

- Ngao Thiếu Bảo! Bọn con nít này bản lĩnh có ra gì không?

Ngao Bái cười tâu:

- Coi cũng tạm được.

Vua Khang Hy cười nói:

- Bọn chúng tử thí với khanh thì dĩ nhiên không vào đâu.

Nhà vua vừa nói vừa nghiêng mình, buông tay ra. Chung trà rớt xuống đất đánh "choang" một tiếng. Miệng bỗng la lên:

- úi chao!

Ngao Bái sửng sốt hỏi:

- Chúa thượng!...

Hắn vừa hô được hai chữ thì mười hai tên tiểu thái giám đã xông lại vịn tay kéo chân ôm lưng đâm ngực, đồng thời tấn công.

Vua Khang Hy cười ha hả phán:

- Ngao Thiếu Bảo! Hãy coi chừng!

Ngao Bái vẫn chẳng hiểu gì cho là ông vua con nít muốn thử sức bọn tiểu thái giám. Hắn được trời cho sức mạnh như thần, gạt hai tay một cái. Bốn tên tiểu thái giám ngã ngửa người ra. Đó là hắn không dám dùng sức mạnh quá làm bọn chúng bị thương.

Chân trái hắn quét ngang một cái, lại hai tên nữa té xuống.

Kỳ dư, bọn chúng nhớ lời Hoàng thượng đã phán bảo nếu mười hai tên thua cả sẽ chặt đầu hết. Chúng hết sức bình sinh ôm lấy lưng Ngao Bái.

Vi Tiểu Bảo đã lượn đến sau Ngao Bái, hết sức phòng quyền đâm vào huyệt ý Xá họ Ngao.

Nếu là một tay võ sư tâm thường mà bị thoi quyền này tất phải ngất xỉu, nhưng Ngao Bái tư chất phi thường, võ nghệ cao thâm, hắn chỉ thấy huyệt đạo tê chôn, nhưng cũng giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Không biết có tay cao thủ ở đâu đến?

Hắn vội vung tay trái quét ngang đẩy ba tên tiểu thái giám ra rồi xoay mình lại.

Ngao Bái thấy trước mặt đau nhói lên. Hắn lại bị trúng chỉ của Vi Tiểu Bảo.

Bây giờ Ngao Bái mới biết người đánh lên mình lại chính là tên tiểu thái giám kề cận bên mình Hoàng đế thì ngấm ngấm phát giác ra có điều bất diệu. Nhưng hắn vẫn không tin là Hoàng đế lại sai bọn con nít bắt mình.

Ngao Bái vươn tay trái chụp xuống vai bên phải Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo hạ thấp vai xuống. Tay trái phóng chưởng, tay mặt phóng chỉ đồng thời tấn công.

Vi Tiểu Bảo thi triển chiêu "Giác hậu không không". Tay trái gã khoa lên mấy cái trước mặt Ngao Bái.

Ngao Bái vừa cúi đầu xuống bỗng nghe đánh "bình" một tiếng. Ngực hắn bị thủng một đòn cước.

Nhưng Vi Tiểu Bảo cũng rú lên một tiếng:

- Ôi chao!

Nguyên chân gã đá trúng ngực Ngao Bái mà chẳng khác gì đá vào tường gạch, đau đớn vô cùng.

Ngao Bái thấy Vi Tiểu Bảo ra toàn những đòn hiểm độc thì vừa kinh hãi vừa tức giận mà phải ra sức chiến đấu. Trong lúc hoang mang hắn không kịp nghĩ tới Hoàng đế có dụng ý gì, chỉ mong đẩy lui bọn tiểu thái giám vênh váo trước hết hãy thu thập xong Vi Tiểu Bảo.

Nhưng bọn tiểu thái giám kẻ ôm lưng người kéo chân, thoát được mấy tên này thì những tên kia xông vào tấn công liên tiếp.

Vua Khang Hy vỗ tay cười nói:

- Ngao Thiếu Bảo! Coi chừng! Không khéo thì thua bọn chúng đấy.

Ngao Bái hết sức vung quyền toan đập xuống đỉnh đầu Vi Tiểu Bảo nghe nhà vua nói vậy thì nghĩ bụng:

- Té ra ông vua con nít này chỉ muốn giỡn chơi. Sao mình lại chấp với lũ con nít?

Cánh tay hắn trệch đi một chút, kinh lực cũng giảm một phần. Thoi quyền đập xuống vai bên phải Vi Tiểu Bảo chỉ sử có ba thành công lực.

Nhưng Ngao Bái thân dũng phi thường! Ngày ở ngoài chiến trường giao phong với quân nhà Minh, hắn quơ hai tay nắm lấy quân địch liệng ra bốn phía. Hắn xông xáo trong trận nhanh như gió, không ai ngăn cản nổi.

Vi Tiểu Bảo bắt quá mới học võ công được mấy tháng, lại còn là đứa con nít. Tuy gã được bọn tiểu thái giám giúp sức nhưng bất thế nào nổi Ngao Bái?

Vi Tiểu Bảo bị trúng thoi quyền loạn choạng người đi cơ hồ muốn té. Gã liền huých khuỷu tay trái một cái trúng vào mắt đối phương.

Ngao Bái tức giận gầm lên một tiếng. Hắn vươn tay ra chụp được cổ Vi Tiểu Bảo.

Vua Khang Hy thấy thế nguy liền rút lưỡi đao truy thủ đâm vào sau lưng Ngao Bái.

Ngao Bái la lên một tiếng. Bây giờ hắn mới hết hoài nghi, biết rằng nhà vua muốn giết mình, liền xách Vi Tiểu Bảo lên hết sức liệng mạnh ra. Đoạn hắn quay lại vung quyền đánh nhà vua.

Lúc này Ngao Bái khác nào con cọp điên khùng, quyền lực khủng khiếp.

Vua Khang Hy né mình tránh khỏi. Ngao Bái chụp lấy hai tên tiểu thái giám đập hai cái đầu vào nhau khiến chúng bị vỡ tan sọ ngay tức khắc.

Tiếp theo Ngao Bái lại phóng quyền bằng tay trái đánh vào trước ngực một tên tiểu thái giám. Còn chân phải đá liên hồi hất bổng tên tiểu thái giám vào tường. Một tên bị gãy xương chưa kịp rú lên một tiếng đã chết uống mạng.

Tiếp theo hắn vung chân trái đá một tên tiểu thái giám đang ôm lưng hắn trúng vào bụng. Lập tức gã này tan nát ruột gan.

Mới trong khoảnh khắc, Ngao Bái đã giết chết tám tên tiểu thái giám, còn bốn tên khiếp quá đứng ngẩn người ra không biết làm thế nào?

Vi Tiểu Bảo rút trủy thủ cầm tay nhảy xổ vào đâm Ngao Bái.

Ngao Bái vung quyền bên trái đánh ra. Vi Tiểu Bảo vừa thấy luồng kinh phong tạt vào mặt đã cảm thấy hơi thở không thông. Gã vung lưỡi trủy thủ đâm vào cánh tay đối phương.

Ngao Bái không né tránh. "Sột" một tiếng! Lưỡi trủy thủ đâm trúng tay hắn, nhưng thoi quyền của hắn cũng đánh trúng vai bên trái Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo không tự chủ được bị hất tung qua án sách rớt xuống lò hương làm cho tro than bay bụi tứ tung.

Vua Khang Hy thủy chung vẫn bình tĩnh. Ngài sử Bát quái du long chưởng chiến đấu với Ngao Bái.

Chưởng pháp này tuy ảo diệu nhưng gặp phải tay thần dũng như Ngao Bái cũng chẳng ăn thua gì mấy.

Ngao Bái bị nhà vua đánh trúng hai chưởng mà chẳng ăn ^^ gi. Hắn phóng chân đá trúng đùi nhà vua.

Vua Khang Hy đứng không vững ngã chúi về phía trước.

Ngao Bái hô lên:

- Chuyến này thì chết hết!

Hắn vung song quyền đồng thời đánh xuống đầu nhà vua.

Vua Khang Hy trần mình đi lăn vào gầm án sách.

Ngao Bái vung chân trái đá đổ án sách. Còn chân phải theo thế liên hoàn toan đá vào mình nhà vua thì đột nhiên có cát tung bay. Hai mắt hắn đều bị tro hất vào.

Nguyên Vi Tiểu Bảo thấy tình thế nguy cấp liền bốc nắm tro trong lò hương liệng vào Ngao Bái. Tro tàn hương rất nhỏ khiến cho Ngao Bái không mở mắt được, đưa tay lên dụi hoài.

Vi Tiểu Bảo gắng sức bưng lò hương đồng lên đập xuống đầu Ngao Bái.

Lò hương này đúc từ đời nhà Đường nặng gần trăm cân. Ngao Bái mắt chẳng nhìn thấy vật gì, không né tránh kịp.

"Choang" một tiếng! Lò hương đập trúng đỉnh đầu Ngao Bái.

Ngao Bái loạng choạng người đi rồi té lăn xuống đất ngất xỉu.

Vi Tiểu Bảo nhìn lại thì lò hương bể mà đầu Ngao Bái còn nguyên gã không khỏi khùng khiếp.

Vua Khang Hy cả mừng reo lên:

- Tiểu Quế Tử! Người giỏi thật!

Nhà vua đã chuẩn bị nắm dây gân bò để trong ngăn kéo. Bây giờ ngài liền lấy dây ra trói chân tay Ngao Bái lại.

Lát sau Ngao Bái hồi tỉnh kêu lên:

- Hạ thần là kẻ trung lương lại không phạm tội mà chúa thượng nỡ âm mưu ám hại. Hạ thần chết đi cũng không tuân phục.

Vi Tiểu Bảo quát:

- Người âm mưu bất chính, làm điều phản loạn, đem dao vào Ngự thư phòng kín yết giá, tội đáng muôn thác còn cãi gì nữa?

Ngao Bái la lên:

- Ta chẳng đeo đao kiếm chi hết.

Vi Tiểu Bảo lại hét lên:

- Hiển nhiên người cầm hai lưỡi đao. Trên lưng một lưỡi, cánh tay một lưỡi còn cãi tới ư?

Vi Tiểu Bảo mồm năm miệng mười. Ngao Bái tình ngay lý gian dù trăm miệng khôn bề giải thích. Huống chi trên lưng gã lại bị lưỡi đao cắm phập vào, dù không đến nỗi chí mạng nhưng thương tích khá nặng. Lúc này hắn vừa tức giận, vừa hãi hùng, chỉ còn đường la hét om sòm.

Vua Khang Hy thấy mười hai tên tiểu thái giám bị chết mất tám, chỉ còn lại bốn liền phán bảo:

- Chính mắt các người đã trông thấy Ngao Bái làm điều phạm thượng, hành vi phản loạn, toan hạ sát trẫm.

Bốn tên tiểu thái giám hãy còn khùng khiếp, mặt mũi xám xanh. Chỉ có một tên lên tiếng:

- Dạ dạ!...

Còn ba tên kia không thốt ra được câu nào.

Vua Khang Hy lại nói:

- Các người hãy vâng chỉ đi tuyên triệu. Khang thân vương Kiệt Thư và Sách Ngạch Đồ vào ngay. Những chuyện vừa xảy ra nhất nhất không được tiết lộ. Nếu các người hở môi thì hãy coi chừng cái đầu trên cổ.

Bốn tên tiểu thái giám vâng dạ đi ngay.

Ngao Bái lại la lên:

- Hạ thần bị nỗi oan ức này chết cũng không nhắm mắt. Chúa thượng ời! Chúa thượng ra tay hạ sát cố mệnh đại thần, đức tiên đế có hay tất không dung tha.

Vua Khang Hy sa sầm nét mặt nói:

- Tiểu Quế Tử! Người phải làm cách nào đừng để hần nói càn nói rồn hoai.

Vì Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi tiến lại đưa tay trái lên bóp mũi Ngao Bái.

Ngao Bái há miệng ra thở. Vì Tiểu Bảo dùng tay phải rút lưỡi dao truy thủ ở sau lưng Ngao Bái ra rồi cắm cả hai lưỡi dao lên án sách.

Vua Khang Hy thấy đại sự thành công thì trong lòng mừng hơn hờ. Nhưng ngài nhìn Ngao Bái thấy tấm thân đầy hùng tráng mặt đầy những máu, vẻ mặt hung dữ không khỏi ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm:

- Hành động này thật quá lỗ mãng! Mình cứ tưởng cùng Tiểu Quế Tử luyện võ bấy lâu thì hai người hợp lực, thêm mười hai tên tiểu bảo đã học đồ vật là có thể thu thập Ngao Bái một cách dễ dàng. Ngờ đâu hần là một tay dũng sĩ chân chính, mười mấy thằng nhỏ chỉ là đồ vô dụng nếu không được Tiểu Quế Tử dùng mưu kế thì lúc này chính ta đã bị Ngao Bái giết chết rồi. Thằng cha này lâm vào tình trạng trời không chịu đất thì đất cũng không chịu trời. Chắc là hần hại cả Thái hoàng, Thái hậu lẫn Hoàng thái hậu rồi dựng ấu quân khác lên, trong triều chẳng còn ai dám hạch tội hần.

Nhà vua nghĩ tới đây bất giác lại sợ run.

Sau một lúc lâu, bốn tên tiểu thái giám đã tuyên triệu được Khang thân vương và Sách Ngạch Đồ vào thư phòng.

Hai người thấy trong Ngự thư phòng xác chết ngổ ngang máu loang đầy đất thì giật mình kinh hãi không bút nào tả xiết.

Vua Khang Hy nói:

- Ngao Bái đeo dao vào cung làm điều đại nghịch lớn mật hành hung toan đâm trảm. May nhờ tổ tiên bảo hộ, lại được bọn tiểu thái giám cùng Tiểu Quế Tử ra sức chống chọi nghịch thần mà bắt được hắn. Bây giờ các khanh hãy thu xếp việc này đi.

Khang thân vương và Sách Ngạch Đồ vốn xích mích cùng Ngao Bái, bị hắn chèn ép lâu ngày, nay thấy trong cung xảy cuộc đại biến này thì vừa kinh hãi vừa mừng thầm, quỳ ngay xuống thỉnh an Hoàng đế và tự hồi là sơ khoáng việc đề phòng thật là đại tội. May nhờ Hoàng đế hồng phúc tày trời, bách thần ủng hộ khiến âm mưu hung dữ của Ngao Bái phải thất bại.

Vua Khang Hy phán:

- Việc Ngao Bái hành thích các khanh đừng tiết lộ ra ngoài khiến cho Thái hoàng, Thái hậu và Hoàng thái hậu phải kinh hãi. Hơn nữa tin này đồn đại ra ngoài còn làm trò cười cho các quan người Hán và trăm họ. Ngao Bái phạm tội đại ác, dù không có việc bữa nay thì cũng đáng chết lắm rồi.

Khang thân vương và Sách Ngạch Đồ vâng, dạ luôn miệng.

Nhưng hai người không khỏi nảy dạ hoài nghi nghĩ thầm:

- Ngao Bái là một tay thần dũng phi thường nổi danh dũng sĩ số một ở Mãn Châu. Nếu hắn chân tẩm định hành thích Hoàng thượng thì sao lại bị mấy tên tiểu thái giám bắt được? Trong vụ này hắn còn có điều chi khác lạ.

May ở chỗ hai người này đều muốn khép tội Ngao Bái rất nặng, thì dù có nội tình gì khác, họ cũng không cần cứu xét.

Khang thân vương tâu:

- Khải tâu chúa thượng! Ngao Bái rất nhiều phe đảng, cần phải quăng mề lưới bắt cho kỳ hết để đề phòng bọn chúng phát sinh biến động. Vậy xin Sách đại nhân phụ trách việc bảo vệ chúa thượng, không được rời Thánh giá nửa bước. Hạ thần xin truyền chỉ truy nã bắt dư đảng Ngao Bái đem vào triều trị tội. Không hiểu ý chúa thượng nghĩ sao?

Vua Khang Hy gật đầu phán:

- Khanh nói phải đó.

Vua Khang Hy thấy Vi Tiểu Bảo tuyệt không nhắc đến công lao của mình, và chẳng hỏi môi về vụ kịch chiến vừa xảy ra thì trong bụng mừng thầm.

Nhà vua tự nhủ:

- Vừa rồi mình ra tay đâm Ngao Bái một dao vào lưng hắn. Vụ này mà đồn đại ra ngoài thì thật là mất phong độ của vị nhân quân.

Nhà vua lại bụng bảo dạ:

- Công lao của Tiểu Quế Tử bữa nay thật to lớn! Có thể nói là hắn đã cứu mạng ta. Đáng tiếc gã đã làm thái giám bắt luận ta muốn bênh vực cách nào thì thái giám vẫn hoàn thái giám, vì tổ tiên ta đã đặt ra luật lệ nghiêm minh, không cho thái giám can dự vào việc triều chính. Xem chừng chỉ có thể thưởng tiền cho gã mà thôi.

Khang thân vương hành động rất mau lẹ. Chẳng mấy chốc đã đưa mấy vị đại thần thân tín vào thỉnh an nhà vua, đồng thời phúc bẩm đại đa số vũ lực của Ngao Bái đều bị bắt rồi.

Bọn thị vệ cũ ở trong cung đã vâng chỉ phải ra ngoài hết không cho một tên nào lưu lại. Khang thân vương lại xin Hoàng thượng thống lĩnh một đội thị vệ khác và lựa những tên thị vệ thân tín để hộ giá.

Vua Khang Hy cả mừng an ủi:

- Nhờ khanh đã phải một phen vất vả giúp việc cho trẫm.

Mấy vị thân vương cùng văn võ đại thần thấy tám tên tiểu thái giám bị Ngao Bái đánh cho nát óc, lòi ruột, gã xương cực kỳ thảm khốc ở trong Ngự thư phòng thì ai cũng bỏ vía và thoá mạ phản thần Ngao Bái.

Quan hình bộ thượng thư thân hành áp giải Ngao Bái giam vào ngục.

Các vị vương công đại thần chúc tụng nhà vua cầu thánh thể bình an rồi rút lui ra ngoài cùng nhau thương nghị để định tội Ngao Bái.

Khang thân vương Kiệt Thư vâng chỉ ý nhà vua liền dặn các quan:

- Đức Hoàng thượng là người nhân hiếu, không muốn chu lục nhiều người, cùng làm kinh động đến Thái hoàng Thái hậu cùng Hoàng thái hậu. Vậy việc Ngao Bái phản nghịch không nên đem tuyên bố ra triều đình mà chỉ nói hắn cầm quyền chính đã hung hãn bất pháp rồi kê tội trạng hắn ra là đủ.

Vương công đại thần đều ca tụng thánh đức rộng rãi bao la. Phạm tội hành thích Hoàng thượng nào phải tâm thường, bị xử lăng trì. Cả nhà cả họ phạm nhân cũng bị chu lục. Vụ đại án này có liên quan đến cả mấy người. Vua Khang Hy tuy căm giận Ngao Bái lộng quyền nhưng không muốn trút lên đầu hắn nhiều tội lỗi.

Kể ra nhà vua lên chấp chính đã khá lâu ngày, nhưng nhất thiết mọi việc lớn nhỏ trong triều đều do Ngao Bái quyết định. Bao nhiêu văn võ quan viên đều nghe lời Ngao Bái mà làm việc.

Nay Ngao Bái phạm tội bị bắt, các vương công đại thần đối với nhà vua bằng một thái độ cung kính sợ hãi.

Vua Khang Hy đến bây giờ mới biết cái lạc thú của người làm Hoàng đế. Nhà vua đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo thì thấy gã đứng co ro trong một xó phòng, không nói nửa lời, thì nghĩ thầm trong bụng:

- Công lớn của gã này thật khó có cách đền đáp cho vừa.

Sau khi các quan đại thần rút lui rồi, Sách Ngạch Đồ nói:

- Tâu chúa thượng! Bây giờ cần phải quét tước lau chùi Ngự thư phòng. Vậy xin chúa thượng vào tắm cung thay áo và nghỉ ngơi.

Vua Khang Hy gật đầu.

Khang thân vương và Sách Ngạch Đồ đưa nhà vua vào tắm cung.

Vi Tiểu Bảo còn đang ngần ngừ chẳng hiểu mình có nên theo đi hay không? Thì thấy vua Khang Hy gật đầu phán:

- Tiểu Quế Tử! Người đi theo trẫm!

Vi Tiểu Bảo đã đoán trước tắm cung của đức Hoàng đế nhất định là toà nhà châu ngọc huy hoàng. Ngờ đâu khi tới nơi lại thấy đây chỉ là một gian phòng tắm thường chẳng có trần châu, bảo thạch chi hết. Có điều những chân đệm gối đầu toàn chế bằng lụa vàng thêu rồng vẽ phượng mà thôi.

Khi vua Khang Hy còn cách tắm cung mấy trăm bước, Sách Ngạch Đồ đã cáo từ rút lui.

Nguyên trong nội viện ở Hoàng cung ngoài các bậc hậu phi, vương tử, cùng thái giám cung nữ, những ngoại thần không được bén mảng tới.

Vua Khang Hy truyền cho cung nữ lấy một chén sâm thang. Ngài uống rồi thở phào một cái, cười nói:

- Tiểu Quế Tử! Người theo ta vào bái kiến Hoàng thái hậu.

Hiện vua Khang Hy chưa kết hôn nên tắm cung của ngài liền với phòng Hoàng thái hậu.

Lúc tới tắm cung của Hoàng thái hậu, nhà vua đi vào phòng, ngài dặn Tiểu Bảo hãy đứng chờ ngoài cửa.

Vi Tiểu Bảo chờ một lúc, hần cảm thấy nóng lòng, bụng bảo dạ:

- Hải lão công dạy ta môn Đại từ đại bi thiên diệp thủ, ta đã học hết rồi. Hoàng thượng cũng học xong môn Bát quái du long chưởng. Ta ở Hoàng cung chẳng có việc gì hay để làm nữa, nếu cứ cải trang làm tiểu thái giám để quỳ lạy Tiểu Huyền Tử thì cũng chán chết. Ngao Bái đã bị bắt ^^, Tiểu

Huyền Tử không cần đến sự giúp đỡ của ta nữa. Vậy sáng mai ta chuồn khỏi Hoàng cung, không bao giờ trở lại nữa.

Gã còn đang ngẫm nghĩ bước đường ra khỏi Hoàng cung thì một tên thái giám trung niên, chạy ra cửa nói:

- Quế huynh đệ! Hoàng thái hậu tuyên triệu Quế huynh vào bái yết.

Vi Tiểu Bảo mừng thầm:

- Con bà nó! Lại phải đi dập đầu quỳ lạy. Mẹ kiếp! Sao Hoàng thái hậu lại không dập đầu lạy trước Vi Tiểu Bảo lão gia?

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>